

‘Ik ben een aartsluie workaholic’

Schrijver Marcel Proust beantwoordde ze ooit in een vriendenboekje, nu geeft *De Morgen* er een eigenzinnige draai aan. Vijfentwintig directe vragen, evenveel openhartige antwoorden.
Vandaag: Pat Donnez (60). Wie is hij in het diepst van zijn gedachten?

Tekst ANN JOORIS EN FERNAND VAN DAMME
beeld STEFAAN TEMMERMAN

1. Hoe oud voelt u zich?

“Hm. Ik heb het idee dat ik in de omgekeerde richting aan het leven ben. Ik ben oud geboren. Een ouwe ziel. Als puber sublimer je de dood, je koestert het romantische idee om heel jong te sterven. (lacht) Alleen *the good ones die young*, hé. Naarmate ik ouder word laat ik het kind in mij meer los. Misschien word ik op den duur wel kinds en zal ik heel jong van geest sterven. Ik heb nog nooit zo veel energie gehad. Op dit ogenblik is mijn psychologische leeftijd 17. Laat maar komen, dus.
“Veertig vond ik een absoluut dieptepunt. Het is een huizenhoge gemeenplaats, maar op veertig zit je halverwege. Je staat in het toilet en vraagt je af: wat was het eigenlijk tot nog toe? Even je lul leegschudden en terug in je broek stoppen. Dat gele vlekje dat je achterlaat op je slipje, dat zijn die veertig jaar die gepasseerd zijn. Meer is het niet. Dus wat in hemelsnaam zou ik met de volgende veertig jaar aan moeten, om dan op mijn tachtigste weer in een toilet te staan, haperend en pruttelend, want die prostaat werkt allang niet meer, om vast te stellen dat je een iets groter vlekje in je onderbroek hebt achtergelaten? Die vergeefsheid heb ik jarenlang op een bijna pathetische manier gecultiveerd, tot ik al pratend bij de psycholoog inzag: goh, het was toch iets meer dan een geel vlekje in mijn onderbroek.”

2. Wat vindt u een belangrijke eigenschap van uzelf?

“(schraapt keel) Empathie. Ik heb weinig moeite om mij in heel veel mensen te verplaatsen. Ik wil soms echt mensen binnenstebuiten keren, maar niet vanuit een ongezonde nieuwsgierigheid. Scoops interesseren me geen bal. Wat beweegt iemand, *what makes Sammy run*, dat interesseert mij en niet met wie hij of zij het doet, bijvoorbeeld.
“Dat inlevingsvermogen zou weleens een slinkse manier kunnen zijn om vooral mezelf niet te hoeven prijsgeven. Ik kan vrienden over de vloer krijgen die een hele avond zitten te vertellen, en na vijf, zes uur vragen ze: ‘Zeg en hoe is ‘t eigenlijk met jou?’ Ik ben een luisteraar. Maar ik kan ook heel goed alleen zijn. Horror vacui, de angst voor de stilte of de leegte, als je ‘s avonds thuiskomt na een lange dag buffelen, is mij volstrekt onbekend.”

3. Wat is uw passie?

“Schrijven, radio maken, mensen op een min of meer intelligente manier vermaken. Ik heb het zeldzame voorrecht om alleen maar de dingen te doen die ik graag doe. En ik hou ervan mij te omringen met schoonheid. Noem het een antidotum tegen de ontnuchterende lelijkheid van de wereld.”

4. Is het leven voor u een cadeau?

“Van wie? Het leven is een sinistere grap.
“Stel dat iemand aan dat foetusje in de buik van je mama gezegd had: we gaan een deal sluiten. We droppen jou ergens in Vlaanderen, in een omge-

